

[Poul Antonsen.]

slag. Det er bl. a. på den baggrund, man må se vort forslag til dagsorden, for et så alvorligt problem kan da ikke bare diskuteres frem og tilbage, hvorefter man går hver til sit, uden at der er gjort noget for at løse problemerne.

Jeg forstår, at socialdemokratiet og SF i løbet af 20 minutter har fået vedtaget et nyt samarbejdsprogram, som indeholder 13 punkter, men som ikke er klart formuleret. Af disse 13 punkter, som jeg ikke har kunnet nå at tage endelig stilling til alle sammen, kan jeg sige efter en overfladisk vurdering af dem, at de første 6 ville være overflødige, såfremt liberalt centrums dagsorden blev vedtaget. Der er tale om en række mere differentierede forbedringer af finansieringsforholdene, men de løser ikke den nuværende situation; det er ikke udtryk for den koncentrerede og hurtige indsats, som vi har foreslået. De sidste 7 punkter af de 13 er efter vor mening altfor løse og uden positive enkeltheder. Det ville være helt i strid med vor politiske linje, hvis vi, blot fordi vi havde haft en pause på 20 minutter, skulle kunne acceptere disse 13 punkter fuldt ud. Vi vil naturligvis med velvilje gå i gang med at studere dem og vil så, som jeg allerede har nævnt i mit første indlæg, tage stilling til de konkrete enkeltheder, når de i løbet af et par år kan fremlægges til behandling her i tinget.

Vi vil altså fortsat anbefale vor dagsorden, der virkelig ville være en opmuntring for erhvervslivet, en opmuntring for dem, der er blevet arbejdsløse, en opmuntring for dem, der føler sig truet af arbejdsløshed, hvis den blev vedtaget af folketinget her i dag og regeringen gik i forhandling med Nationalbanken om at gennemføre den. Det andet er en mere langsigtet politik, som ikke har direkte relation til debatten her i dag, der drejer sig om de øjeblikkelige alvorlige vanskeligheder.

Vi vil som sagt studere 13 punkts programmet grundigt og er på forhånd parat til at erklære, at det selvfølgelig vil ske i en positiv stemning; men vi kan ikke på 20 minutter tage endelig stilling til disse ting og må derfor undlade at stemme om den dagsorden, der er foreslået af hr. Per Hækkerup og hr. Poul Dam.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Havnstrup Clemmensen): Den af hr. Per Hækkerup og hr. Poul Dam foreslåede dagsorden udtaler bl. a., at en høj og stabil beskæftigelse og en fortsat velstandsstigning er målsætningen for den økonomiske politik. Deri er vi naturligvis ganske enige, således som ethvert ansvarsbevidst menneske må være det. Men derefter fastslår dagsordensforslaget, at tinget skal tiltræde de af regeringen fremlagte retningslinjer for en forstærket erhvervs-politisk kurs. Vi mener, at adskillige af disse 13 punkter endnu langtfra er konkretiseret; der går vel endda adskillig tid, inden de overhovedet kan fremsættes i lovforslags form for de områder, hvor dette er nødvendigt. Vi finder det derfor ikke forsvarligt at tiltræde de pågældende 13 punkter, når de ikke er nærmere og mere konkret udformet. Vi er naturligvis parat til at forhandle om alle enkeltheder i en forhåbentlig fri forhandling; men vi er ikke i stand til at tage stilling så hurtigt som andre. Jeg forstår, at SF ikke har været med i nogen som helst forudgående forhandling om dette 13 punkts aktionsprogram; alligevel kan man efter 20 minutters pause godkende, tiltræde, alle disse 13 punkter. Dertil kommer, at vi er overbevist om, at disse 13 punkter ikke er tilstrækkelige til at løse de alvorlige vanskeligheder. Vi har stadig ikke fået påpeget regeringens alternativ til en forøgelse af opsparingen. Vi har stadig ikke mødt forståelse for vore ønsker vedrørende afskrivningen. Vi har stadig ikke mødt forståelse vedrørende afskaffelse af en lang række erhvervsskadelige love og tilbagetrækning af tilsvarende lovforslag. Sidst, men ikke mindst, vil jeg gerne understrege, at denne dagsorden er foreslået af socialdemokratiet sammen med socialistisk folkeparti; vi er fortsat utrygge ved et sådant samarbejde om vigtige erhvervspolitiske spørgsmål og kan derfor ikke stemme for et sådant dagsordensforslag.

Statsministeren (J. O. Krag): Den afsluttende begrundelse var ejendommelig, for man skulle jo tro; at det var indholdet af en politik, der var afgørende, og ikke, om det er den ene eller den anden, der fremsætter forslagene; men det må vi naturligvis lade det konservative folkeparti selv afgøre.